

**Prezydent
m.st. Warszawy**

RG-ZA.7340.

**DECYZJA Nr RG-ZA-7340-.../2022
z dnia... 2022 r.**

Na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, z późn. zm.) oraz art. 34 ust. 5 i 16 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162, z późn. zm.) w związku z art. 11¹ ust. 1 i art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2021 r. poz. 1119, z późn. zm.)

po rozpatrzeniu wniosku

... z siedzibą w Warszawie przy ul.

o wydanie interpretacji indywidualnej co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek wnoszenia opłat za zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych, w oparciu o opis zdarzenia przyszłego, przedstawionego przez wnioskodawcę:

... planuje rozpocząć sprzedaż napojów alkoholowych za pośrednictwem stoiska automatycznego zlokalizowanego na wydzielonej powierzchni sklepu. Zainstalowany system w stoisku automatycznym umożliwia weryfikację tożsamości kupującego i kompleksową obsługę procesu zakupu przez konsumenta napojów alkoholowych bez bezpośredniego udziału po stronie sprzedającego czynnika ludzkiego.

Wnioskodawca przedstawił własne stanowisko w sprawie, zgodnie z którym:

„(...) Z wyżej przytoczonych regulacji ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi nie wynikają przeszkody, które wyłączałyby sprzedaż napojów alkoholowych za pośrednictwem sklepu automatycznego. Wskazane przepisy, przy przyjęciu wykładni korzystnej dla przedsiębiorców mogą co najwyżej nakładać pewne rygory i obostrzenia, które od strony technicznej i praktycznej mogą utrudniać, ale nie uniemożliwiać, sprzedaż. W przypadku spełnienia przez przedsiębiorcę wszystkich warunków sprzedaży tego typu produktów zastrzeżonych przepisami ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi możliwe będzie prowadzenie sprzedaży napojów alkoholowych w stoisku automatycznym, przy jednoczesnym przestrzeganiu wymogów prawa dotyczących obrotu tego typu towarami (...).”

Udzielam interpretacji w indywidualnej sprawie:

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy¹ sprzedaż napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia w miejscu lub poza miejscem sprzedaży może być prowadzona tylko na podstawie zezwolenia wydanego przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta), właściwego ze względu na lokalizację punktu sprzedaży.

Wnioskodawca w przedstawionym własnym stanowisku w sprawie wskazał, że chce uzyskać zgodę na sprzedaż napojów alkoholowych w stoisku automatycznym na wydzielonej powierzchni sklepu.

W art. 9⁶ ustawy¹ został określony katalog miejsc, gdzie sprzedaż napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia poza miejscem sprzedaży może być prowadzona:

- sklepy branżowe ze sprzedażą napojów alkoholowych,
- wydzielone stoiska - w samoobsługowych placówkach handlowych o powierzchni sprzedażowej powyżej 200 m²,
- pozostałe placówki samoobsługowe oraz inne placówki handlowe, w których sprzedawca prowadzi bezpośrednią sprzedaż napojów alkoholowych.

Katalog ten jest zamknięty, wobec tego w inny sposób i w innych miejscach nie można prowadzić sprzedaży napojów alkoholowych.

Bez wątpienia model sprzedaży prezentowany we wniosku nie spełnia warunków określonych w art. 9⁶ ustawy¹. Nie mamy do czynienia, ani z wydzielonym stanowiskiem sprzedaży w sklepie o powierzchni powyżej 200 m², ani też z placówką samoobsługową bądź inną, w której sprzedawca prowadzi bezpośrednią sprzedaż napojów alkoholowych, ani też ze sklepem branżowym. Napoje alkoholowe miałyby być sprzedawane w stoisku automatycznym na wydzielonej powierzchni sklepu.

Z braku umieszczenia w przepisie art. 9⁶ ust.1 pkt 1 ustawy¹ sformułowania, iż to „sprzedawca prowadzi bezpośrednią sprzedaż napojów alkoholowych” nie sposób wysnuć wniosku, że może to być punkt samoobsługowy. Ponadto, czym innym jest „samoobsługowa placówka handlowa”, a czym innym samoobsługowa sprzedaż alkoholu (jak miałyby to mieć miejsce w stoisku automatycznym). Tego rodzaju sprzedaż na gruncie ustawy w ogóle nie występuje. Należy podkreślić, że nawet w placówkach samoobsługowych to sprzedawca prowadzi bezpośrednią sprzedaż. Ewentualnie są wydzielone stoiska, w których klient sam, bez udziału sprzedawcy, dokonuje wyboru napojów alkoholowych (placówki powyżej 200m²), jednak finalizacja transakcji, czyli dojście do skutku umowy sprzedaży, jest poprzedzone kontaktem z pracownikiem sklepu, który jest kasjerem bądź „odblokowuje” kasę samoobsługową (weryfikując przy tym wiek i trzeźwość klienta).

W przedmiotowej sytuacji dobrem chronionym jest dobro publiczne w postaci reglamentacji sprzedaży alkoholu. Niedopuszczalne jest dokonywanie takiej interpretacji ustawy, które oznaczałoby działanie wbrew temu celowi. Powyższy tok rozumowania znajduje odzwierciedlenie w orzeczeniach sądowych dotyczących sprzedaży napojów alkoholowych w sieci internet. Biorąc pod uwagę ogólny i uniwersalny charakter tych orzeczeń mogą one znaleźć zastosowanie w analizowanej sprawie. W jednym z wyroków uznano, że niedozwolone jest wszelkie „łagodzenie” przyjętych w ustawie

¹ Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2021 r. poz. 1119, z późn. zm.)

ograniczeń dostępności alkoholu i stosowanie jakichkolwiek ułatwień w jego nabyciu. (...) Uznanie dopuszczalności takich działań, przy obecnej treści ustawy, całkowicie zaprzecza jej celowi, jak i pozbawia sensu płynące z niej ograniczenia, bowiem daje sposób na proste i pełne ich obejście. Tymczasem celem ustawy jest utrudnienie dostępności alkoholu, nie zaś uproszczenie jego dostarczania klientowi.²

Podobnie Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że ograniczenie spożycia alkoholu jest głównym celem ustawy określonym w samej ustawie, a przeciwdziałanie alkoholizmowi realizuje się m.in. poprzez ograniczenie dostępności alkoholu. Te dwa przepisy (art. 1 ust. 1 i art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy) trzeba mieć na względzie wykładając i stosując wszystkie przepisy przedmiotowej ustawy, bowiem dalsze uregulowania zawarte w ustawie służą właśnie realizacji wyżej wskazanych celów.³

Celem ustawy jest ograniczenie fizycznej dostępności alkoholu. Stosowanie jakichkolwiek ułatwień w jego nabywaniu jest w obowiązującym stanie prawnym niedozwolone.

Oznacza to, że przepisy nie przewidują możliwości prowadzenia sprzedaży napojów alkoholowych w stoisku automatycznym, wobec tego sprzedaż napojów alkoholowych w takiej formie nie jest możliwa.

Uzasadnienie

2022 r. wpłynął do Biura Rozwoju Gospodarczego Urzędu m.st. Warszawy wniosek z siedzibą w Warszawie, o wydanie w trybie art. 34 ustawy⁴ (w oparciu o przedstawiony wyżej opis zdarzenia przyszłego) interpretacji indywidualnej co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek wnoszenia opłat za zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy² „Przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu lub właściwej państwowej jednostki organizacyjnej wniosek o wydanie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu stosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej lub składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie (interpretacja indywidualna)”.

Natomiast art. 34 ust. 5 ustawy² stanowi, że „Udzielenie interpretacji indywidualnej następuje w drodze decyzji, od której przysługuje odwołanie. Interpretacja indywidualna zawiera wyczerpujący opis przedstawionego we wniosku zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego oraz wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym oraz pouczeniem o prawie wniesienia środka zaskarżenia”. Zgodnie z art. 34 ust. 16 ustawy² do postępowania o wydanie interpretacji indywidualnej stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej.

² Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 3 lutego 2017 r., sygn. akt III SA/Kr 1280/16.

³ Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 kwietnia 2016 r., sygn. akt II GSK/2566/14.

⁴ Ustawa z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162, z późn. zm.)

Za daninę publiczną należy uznać opłaty za korzystanie z zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych, pobierane przez gminy zgodnie z art. 11¹ ust. 1 ustawy¹, w celu pozyskania dodatkowych środków na finansowanie zadań związanych z profilaktyką i rozwiązywaniem problemów alkoholowych, które to należą do zadań własnych gmin.

Zdaniem organu, zapytanie przedsiębiorcy wypełnia hipotezę art. 34 ustawy², co stanowi warunek udzielenia przez organ interpretacji indywidualnej wnioskowanego zagadnienia. Należy bowiem stwierdzić, że w przypadku uznania, że przedsiębiorca byłby zobowiązany do uzyskania stosownego zezwolenia, wiązałoby się to z koniecznością uiszczenia opłaty za korzystanie z tego zezwolenia.

Orzekając w niniejszej sprawie organ odniósł się do konkretnej sytuacji indywidualnej, wskazanej przez wnioskodawcę.

Zakres i przedmiot niniejszej sprawy administracyjnej wyznacza wyłącznie treść wniosku przedsiębiorcy wszczynającego postępowanie. Organ administracji publicznej nie może wykraczać poza jego treść. Od przedsiębiorcy zależy zakres zapytania, które jednak musi się wiązać z interpretacją przepisów, określających daniny publiczne.

Mając powyższe na uwadze orzekam jak na wstępie.

Interpretacja indywidualna nie jest wiążąca dla przedsiębiorcy, z tym że przedsiębiorca nie może być obciążony sankcjami administracyjnymi, finansowymi lub karami w zakresie, w jakim zastosował się do uzyskanej interpretacji indywidualnej ani daninami w wysokości wyższej niż wynikające z uzyskanej interpretacji indywidualnej (art. 35 ust. 1 ustawy²).

Interpretacja indywidualna jest wiążąca dla organów lub państwowych jednostek organizacyjnych właściwych dla przedsiębiorcy i może zostać zmieniona wyłącznie w drodze wznowienia postępowania. Nie zmienia się interpretacji, w wyniku której nastąpiły nieodwracalne skutki prawne (art. 35 ust. 2 ustawy²).

Pouczenie

1. Od niniejszej decyzji służy stronie odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie, ul. Obozowa 57 (za pośrednictwem Prezydenta m.st. Warszawy, adres: Biuro Rozwoju Gospodarczego m.st. Warszawy, ul. Canaletta 2) w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji.
2. W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania stronie przysługuje prawo do zrzeczenia się odwołania. Z dniem doręczenia Prezydentowi m.st. Warszawy (adres jak wyżej) oświadczenia o zrzeczeniu się odwołania, decyzja stanie się ostateczna i prawomocna.

Otrzymuje:

z up. PREZYDENTA M.ST. WARSZAWY

Joanna Tymnaska
Zastępca Dyrektora
Biura Rozwoju Gospodarczego